

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sž/19/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200009
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Gerdová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012200009.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: EUREA, občianske združenie, IČO: 307 942 42, so sídlom Tupého 25/A, Bratislava, zastúpený: Mgr. Vladimír Šárnik, advokát so sídlom Národného oslobodenia 25, Bernolákovo, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. SLV-OLVS-130/2011 zo dňa 07.11.2011, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/2/2012-25 zo dňa 06.06.2013, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/2/2012-25 zo dňa 06.06.2013 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-OLVS-130/2011 zo dňa 07.11.2011. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutie Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii č. KM-842-001/SI-2011 zo dňa 12.09.2011, ktorým nevyhovel žiadosti žalobcu zo dňa 06.09.2011 o sprístupnenie kópie obsahu operatívneho spisu Úradu boja proti korupcii PPZ-108/BPK-V-OPC-2008.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že operatívny spis Úradu boja proti korupcii tvoria záznamy z operatívno-pátracích činností, ktoré v zmysle ust. § 38a ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore (ďalej aj „zákon o Policajnom zbore“) predstavujú systém spravidla utajených, spravodajských opatrení vykonávaných Policajným zborom na účely predchádzania, zamedzovania, odhaľovania a dokumentovania trestnej činnosti a zisťovania jej páchatelov, zabezpečovania ochrany určených osôb a strážených objektov, technicky chránených objektov, zabezpečovania a poskytovania ochrany a pomoci ohrozenému svedkovi a chránenému svedkovi, ochrany štátnej hranice a vypátrania osôb a vecí. Operatívno-pátracia činnosť je vykonávaná v zmysle ust. § 39 ods. 1 zákona o Policajnom zbore prostriedkami operatívno-pátracej činnosti, ktorými sú sledovanie osôb a vecí, monitorovanie osôb a dopravných prostriedkov, kontrolovaná dodávka, kriminálne spravodajstvo, používanie krycích

dokladov, nástrahová a zabezpečovacia technika a využívanie osôb konajúcich v prospech Policajného zboru, objekty a miesta používané pod legendou a predstieraný prevod vecí a vykonávajú ju na to určené služby Policajného zboru. Tieto prostriedky operatívno - pátracej činnosti je Policajný zbor oprávnený používať v zmysle ust. § 39 ods. 2 zákona o Policajnom zbore pri odhaľovaní úmyselných trestných činov a pri zisťovaní ich páchatel'ov, pri ochrane legalizanta a agenta, pri zabezpečovaní ochrany určených osôb, ochrany strážených objektov, ochrany štátnej hranice a v prípadoch uvedených v § 36 a osobitnom predpise, ako aj v súvislosti s činnosťou kriminálneho spravodajstva pri vykonávaní bezpečnostnej previerky podľa osobitného predpisu. Operatívny spis teda aj podľa vyjadrenia žalovaného, čo žalobca nepoprel, obsahuje aj konkrétne mená operatívnych pracovníkov, charakter a postupy ich pracovnej činnosti, je systémom spravidla utajených, spravodajských opatrení na účely zamedzovania, odhaľovania a dokumentovania trestnej činnosti a zisťovania jej páchatel'ov, ktoré sú operatívneho významu a nemajú verejný charakter. Operatívna činnosť je zameraná na získavanie operatívnych poznatkov ešte pred začatím vyšetrovania s predpokladom, že v budúcnosti budú tieto využité ako podnet na začatie trestného stíhania, resp. môžu byť získavané aj počas trestného konania a ich sprístupnením by mohlo dôjsť k sťaženiu resp. k zmareniu pri odhaľovaní trestnej činnosti. Takéto záznamy z operatívnej činnosti tvoria podklady orgánov činných v trestnom konaní.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

V dôvodoch namietal, že súd opomína, že predmetom preskúmania je žalobou napadnuté rozhodnutie a dôvody v ňom uvedené. Účelom súdneho konania nie je dopĺňať dôvody, ktoré správny orgán opomenul uviesť v rozhodnutí a ktoré sa súdu zdajú ako vhodné. V danom prípade žalovaný zamietol žiadosť s odvolaním sa na ust. § 11 ods. 1 písm. d/ ZSI (Zákona o slobode informácií), t.j. vylúčenie informácií o rozhodovacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní. Žalovaný v konaní pred súdom a následne súd, však už dnes uvádzajú úplne iné dôvody nesprístupnenia a fakticky tvrdia, že ide o utajované skutočnosti, ale opäť nemajú „odvahu“ povedať to otvorene, pretože nie každá operatívno-pátracia činnosť spĺňa materiálnu podmienku pre utajenie. Žalovanému pritom súčasná právna úprava dáva dostatok možnosti naplniť potrebu utajenia informácií o operatívno-pátracej činnosti, nakoľko ich môže pred vyzradením chrániť podľa zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností. Žalovaný však takto zjavne nechce postupovať, pretože utajenie v zmysle zákona č. 215/2004 Z.z. so sebou prináša obmedzenia aj dovnútra pôvodcu utajovanej skutočnosti, nielen vo vzťahu k verejnosti. Pokiaľ je však naozaj potrebné chrániť žalobcom požadované informácie pred vyzradením, žalovaný je povinný využiť režim utajenia v zmysle zákona č. 215/2004 Z.z. so všetkými dôsledkami z toho plynúcimi. Pokiaľ žalovanému však vyhovuje zatajovať informácie o operatívno-pátracej činnosti a tým sa vyhýbať verejnej kontrole, nechce však tieto informácie označiť ako utajované skutočnosti, pretože v tom prípade by musel s nimi nakladať v prísnom zákonnom režime, operatívni pracovníci kriminálnej polície by museli absolvovať bezpečnostné previerky, funkcionári aj radoví pracovníci by pri obchodovaní s operatívnymi informáciami alebo ich šírení v rámci nelegálnych spravodajských hier podstupovali väčšie trestnoprávne riziko. Žalovaný preto za žiadnu cenu nezaradí informácie o operatívno-pátracej činnosti do režimu utajovaných skutočností, rovnako však za žiadnu cenu neumožní verejnú kontrolu výkonu tejto činnosti. Žalovanému totiž vyhovuje, že môže potajme a nekontrolovane získavať informácie o občanoch, resp. pri svojej nečinnosti sa vyhovárať na utajenosť operatívno-pátracej činnosti. Účelom práva na informácie je predovšetkým kontrola výkonu verejnej moci, čo je osobitne potrebné vo vzťahu k represívnym zločkám, ktoré majú široké možnosti zasahovať do súkromnej sféry občanov. Spoliehať sa na zákonnosť postupu represívnych zločiek bez adekvátnej kontroly je možné v utopickom ideálnom štáte, nie v postkomunistickej Slovenskej republike. Trestné konanie podlieha kontrole prokuratúry a súdov. Operatívno-pátracia činnosť, s výnimkou využitia informačno-technických prostriedkov, podlieha iba „samokontrole“ a preto je ľahko zneužíteľná a aj často zneužívaná. Práve preto zákonodarcia nevyňal túto časť činnosti Policajného zboru spod pôsobnosti ZSI, pričom však ponechal možnosť utajenia v režime zákona č. 215/2004 Z.z., samozrejme iba vo vzťahu k informáciám, pri ktorých je to nevyhnutné.

Podľa názoru žalobcu krajský súd sa s ústavnoprávnymi aspektmi danej veci vysporiadal veľmi

povrchne až účelovo, keď iba skonštatoval notorietu, že právo na informácie nie je absolútne, čo vraj vyplýva z čl. 26 ods. 4 Ústavy SR. Samozrejme, právo na informácie nie je absolútne, možno ho totiž obmedziť zákonom. Súd však neoznačil žiaden zákon, ktorý by vylučoval informácie o operatívno-pátracej činnosti z režimu ZSI, keďže ust. § 11 ods. 1 písm. d/ ZSI o operatívno-pátracej činnosti nehovorí vôbec nič. Pokiaľ neexistuje zákon, právo na informácie obmedziť nemožno, nech by to bolo akokoľvek užitočné, rozumné, správne, potrebné. Právo na informácie jednoducho nemožno obmedziť bez zákonného podkladu. Ust. § 11 ods. 1 písm. d/ ZSI sa vzťahuje výlučne na rozhodovaciu činnosť orgánov činných v trestnom konaní. Operatívno-pátracia činnosť sa však neriadi Trestným poriadkom ale výlučne zákonom č. 171/1993 Z.z. a nevykonávajú ju vyšetrovatelia, ale príslušníci PZ zaradení v operatívnych zložkách. Písomnosti produkované v rámci operatívneho preverovania teda nie sú písomnosťami vyhotovenými v režime Trestného poriadku a ich vyhotovovanie nemá charakter rozhodovacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní, nehovoriac o tom, že v rámci operatívno-pátracej činnosti sa žiadne rozhodnutia ani nevydávajú a teda sa nevykonáva „rozhodovacia činnosť“. Ust. § 11 ods. 1 písm. d/ ZSI teda nevylučuje zo sprístupnenia informácie o operatívno-pátracej činnosti. Tvrdenie súdu, že poznatky získané operatívno-pátracou činnosťou tvoria podklady pre orgány činné v trestnom konaní je pritom okrem zjavnej účelovosti aj v rozpore s doterajšou judikatúrou. Predovšetkým operatívne zistenia nie sú pokladom pre činnosť orgánov činných v trestnom konaní. Účelom trestného konania je totiž získavanie dôkazov, nie zhromažďovanie operatívnych poznatkov. Je hrubo nezákonnou praxou, ak orgány činné v trestnom konaní získavajú dôkazy mimo trestného konania pod krytím operatívneho pátrania. Jediným podkladom trestného konania je výsledok operatívno-pátracej činnosti predkladaný vyšetrovateľovi v návrhu na začatie trestného stíhania (tzv. realizák), v ktorom sú uvedené operatívne zistenia a dostupné dôkazy. Tento poklad je súčasťou trestného spisu a strany trestného konania sa s ním v plnom rozsahu oboznamujú. Nie je tu teda čo utajovať. Pokiaľ súd uvádza, že požadované informácie sú podkladom pre orgány činné v trestnom konaní, fakticky potvrdzuje, že nejde o informácie vylúčené zo sprístupňovania podľa ust. § 11 ods. 1 písm. d/ ZSI.

Čl. 26 ods. 4 Ústavy SR však okrem zákonnej formy obmedzenia určuje aj ďalšie neopomenuteľné podmienky a to nevyhnutnosť obmedzenia v demokratickej spoločnosti, pričom takéto obmedzenie musí slúžiť na ochranu taxatívne určených záujmov. Žalobca v žalobe uvádzal, že účelom práva na informácie je predovšetkým kontrola výkonu verejnej moci, čo je osobitne potrebné vo vzťahu k represívnym zložkám, ktoré majú široké možnosti zasahovať do súkromnej sféry občanov. Súd však na uvedený argument žalobcu vôbec v rozsudku nereagoval a nevysvetlil, ako sa v tomto prípade vysporiadal s otázkou nevyhnutnosti obmedzenia práva žalobcu na informácie v demokratickej spoločnosti. Pokiaľ však nie je obmedzenie žalobcovho práva na informácie v demokratickej spoločnosti nevyhnutné, nesmie k nemu vôbec dôjsť. Nevyhnutnosť obmedzenia žalobcovho práva na informácie pritom je vylúčená skutočnosťou, že výsledok operatívneho preverovania v danom prípade už bol predložený vyšetrovateľovi, ktorý z tohto podnetu začal trestné stíhanie a vzniesol obvinenie. Pokiaľ má súd obavu, že sprístupnením požadovaných informácií by došlo k narušeniu ochrany osobných údajov, opäť v tejto časti nahrádza absentujúce odôvodnenie rozhodnutia, keďže žalovaný takýto dôvod pre zamietnutie žiadosti žalobcu neuviedol. Súd tiež opomína, že pre ochranu osobných údajov slúži tzv. anonymizácia, ktorú je potrebné uprednostniť pred nesprístupnením celej informácie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. a po tom, ako bolo oznámenie o vyhlásení rozhodnutia vyvesené na úradnej tabuli najvyššieho súdu a na jeho webovej stránke www.nsud.sk najmenej päť dní vopred, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Predmetom preskúmania je rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím o nevyhovení žiadosti žiadateľa (žalobcu) o sprístupnenie informácie podľa zákona č. 211/2000 Z.z. a spornou otázkou, či podľa zákona č. 211/2000 Z.z. možno sprístupniť operatívny spis Úradu boja proti

korupcii.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil, že dňa 06.09.2011 bola žalovanému a dňa 07.09.2011 Prezidiu Policajného zboru, Úradu boja proti korupcii doručená žiadosť žalobcu podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o sprístupnenie kópie obsahu operatívneho spisu Úradu boja proti korupcii ČVS: PPZ-108/BPK-V-OPC-2008.

Prezídium Policajného zboru, Úrad boja proti korupcii rozhodnutím č. KM-842-001/SI-2011 zo dňa 12.09.2011 nevyhovel žiadosti žalobcu z dôvodu uvedenom v § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z., ktorý neumožňuje sprístupniť požadovaný operatívny spis a vyhotoviť jeho kópie. Činnosť operatívnej práce sa riadi nariadením ministra vnútra Slovenskej republiky č. 53/2009 o operatívno-pátracej činnosti, samotný charakter je systémom spravidla utajených, spravodajských opatrení vykonávaných Policajným zborom na účely predchádzania, zamedzovania, odhaľovania a dokumentovania trestnej činnosti a zisťovania jej páchatel'ov, ktoré sú operatívneho významu a nemajú verejný charakter. Keďže v tomto prípade sa jedná o štádium získavania operatívnych poznatkov ešte pred začatím vyšetrovania, zverejnenie výsledkov operatívno-pátracej činnosti by bolo v rozpore so zákonom o Policajnom zbore č. 171/1993 Z.z. a na ujmu činnosti Policajného zboru.

Žalovaný rozklad žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie s odôvodnením, že požadované informácie žalovanému neumožňuje sprístupniť ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 211/2000 Z.z., nakoľko operatívny spis obsahuje záznamy z operatívno-pátracích činností, obsahuje konkrétne mená operatívnych pracovníkov, samotný charakter a jednotlivé postupy ich pracovnej činnosti, je systémom spravidla utajených, spravodajských opatrení na účely zamedzovania, odhaľovania a dokumentovania trestnej činnosti a zisťovania jej páchatel'ov, ktoré sú operatívneho významu a nemajú verejný charakter. Operatívna činnosť je zameraná jednak na získavanie operatívnych poznatkov ešte pred začatím vyšetrovania a to s predpokladom, že informácie budú v budúcnosti využité ako podnet na začatie trestného stínania, ako aj získavanie operatívnych poznatkov počas trestného konania a v zmysle nariadenia ministra vnútra slovenskej republiky č. 53/2009 o operatívno-pátracej činnosti nie je možné tejto žiadosti vyhovieť aj s prihliadnutím na skutočnosť, že by v danom prípade došlo k možnému sťaženiu či k zmareniu pri odhaľovaní trestnej činnosti. Záznamy, ktoré operatívny spis obsahuje sú súčasťou celého komplexu úkonov, ktoré úzko súvisia s rozhodovacou činnosťou orgánov činných v trestnom konaní a preto v takomto širšom ponímaní je potrebné takéto informácie subsumovať práve pod § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií.

Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v rozhodnutí obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa ďalšie dôvody.

Účelom zákona č. 211/2000 Z.z. a práva na informácie ako takého je snaha poskytnúť každému čo najširší rozsah informácií o činnosti štátnych orgánov. Čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky taxatívne vymenúva záujmy, pre ochranu ktorých je možné obmedziť právo na informácie a aj to iba v prípade, ak to je v demokratickej spoločnosti nevyhnutné.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

Orgány verejnej moci, vrátane prokuratúry, majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať

informácie o svojej činnosti za podmienok a spôsobom stanoveným zákonom. Lex generali je zákon č. 211/2000 Z.z. o slobode informácií. Ten upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám, ako aj obmedzenia prístupu k informáciám, ktoré sú upravené v jeho ustanoveniach §§ 8 až 13.

Podľa § 38a ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. operatívno-pátracia činnosť je systém spravidla utajených, spravodajských opatrení vykonávaných Policajným zborom na účely predchádzania, zamedzovania, odhaľovania a dokumentovania trestnej činnosti a zisťovania jej páchatel'ov, zabezpečovania ochrany určených osôb a strážených objektov, technicky chránených objektov, zabezpečovania a poskytovania ochrany a pomoci ohrozenému svedkovi a chránenému svedkovi, ochrany štátnej hranice a vypátrania osôb a vecí.

Operatívno-pátraciu činnosť vykonávajú na to určené služby Policajného zboru (§ 38a ods. 2 cit. zákona).

Hoci zákon č. 211/2000 Z.z. nevyžaduje zdôvodnenie žiadosti o sprístupnenie informácie, t.j. žiadateľ nemusí v žiadosti uviesť na aký účel požadovanú informáciu žiada a ako s ňou mieni naložiť a ani sám zákon o slobode informácií pojem „informácie“ nedefinuje, nesporne ju možno charakterizovať tým, že zahrňuje v sebe správu spolu s jej významom pre príjemcu. Pritom podľa ustanovenia § 14 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. je výslovne potrebné, aby v žiadosti bolo uvedené, ktorých informácií (v zmysle správ či údajov) sa týka, čo nesporne znamená, že žiadosť nemôže byť iba všeobecná, ale musí byť dostatočne konkrétna tak, aby mohla byť podaná konkrétna informácia.

Informácia podľa Slovníka spoločenských vied je správa, údaj, poučenie, ktorú fyzická osoba alebo právnická osoba odovzdáva inej fyzickej alebo právnickej osobe. Informácia je základom komunikácie. Človek ňou získava nové poznanie a komunikuje s inými ľuďmi (Slovník spoločenských vied - SPN - Media trade spol. s r.o. 1997).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného nemožno vyvodiť, že informáciou v zmysle zákona o slobode informácií je nevyhnutne aj poskytovanie rôznych dokumentov a ich kópií o právnych úkonoch, či o rokovaní (kúpne či iné zmluvy, zasadnutia a rokovania kolektívnych orgánov včítane orgánov verejnej moci), ktoré sú súhrnom množstva údajov (informácií) prípadne aj ujednaní rôznej povahy, požívajúcich rôznu ochranu. Zo znenia zákona o slobode informácií však nemožno vyvodzovať ani to, že by informáciou malo byť poskytovanie obsahu spisov. Zo zákona o slobode informácií nevyplýva ani právo na získanie informácií požívajúcich rôznu právnu ochranu.

Zvláštnu ochranu však požívajú informácie z citlivých oblastí, napr. prebiehajúce trestné konanie, rozhodovacia činnosť súdu, plnenie úloh spravodajských služieb, a pod. Informácia žiadaná žalobcom podľa zákona o slobode informácií v tomto prípade je operatívny spis Úradu boja proti korupcii. Okrem toho, že ide o systém utajených opatrení podľa § 38a zákona č. 171/1993 Z.z., poskytnutie požadovaných informácií by s ohľadom na ustanovenie § 14 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. prekročilo rámec povinností ustanovený zákonom povinnej osobe sprístupňovať informácie. Obsah spisu sa nepovažuje za informáciu podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, pretože sa na ne vzťahujú osobitné postupy. V takýchto prípadoch je ako lex specialis nevyhnutné aplikovať napr. Občiansky súdny poriadok, Trestný poriadok, Správny poriadok. Vzhľadom na skutočnosť, že obsahom požadovaného spisu malo byť operatívne rozpracovanie samotného žalobcu, ktoré vyústilo do jeho trestného stíhania, ako to vyplýva z obsahu administratívneho spisu, žalobca si mohol uplatniť svoje procesné práva iným spôsobom. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky žalobca sám svoju žiadosť nesprávne právne kvalifikoval (podľa zákona č. 211/2000 Z.z.). Správne mal žiadať o informácie poskytnuté účastníkovi konania. Právo účastníka konania na prístup k informáciám týkajúcich sa rozhodovacej činnosti v jeho právnej veci má charakter špeciality k všeobecnému právu občanov na poskytnutie informácií.

V tomto smere najvyšší súd poukazuje na súvisiacu skutočnosť, že verejné sú súdne pojednávania (napr. § 116 ods. 1 OSP, § 2 ods. 17 Trestného poriadku). Výnimky zo zásady verejnosti stanoví zákon. Ak by teda zákonodarca mal za to, že verejné majú byť aj spisy orgánov verejnej moci, bol by to v zákone zakotvil.

Pri posudzovaní preskúmvanej veci a s prihliadnutím na účel zákona o slobode informácií dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že námietky žalobcu uvedené v odvolaní neobstoja, nakoľko žiadosť žalobcu o poskytnutie operatívneho spisu prekračuje rámec žiadosti o sprístupnenie informácie v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. a jej neposkytnutie žalovaným nemôže predstavovať negatívny zásah do práva žalobcu na informácie.

Riešiac tiež otázku, či podľa zákona o slobode informácií okrem povinného zverejňovania informácií (§ 5 zákona č. 211/2000 Z.z.) možno ich nezverejňovanie zúžiť len na podmienky obmedzenia k ich prístupu podľa § 8 až 13 zákona č. 211/2000 Z.z. Najvyšší súd Slovenskej republiky má zato, že aj extenzívny výklad zákona o slobode informácií má svoje medze a neznamená, že povinné osoby musia zverejňovať úplne všetko. Široko vykladané právo na prístup k informáciám ako ho prezentuje žalobca by znamenalo, že akákoľvek tretia osoba by mala mať právo domáhať sa vydania dokumentov aj z neverejných rokovaní, či neverejných porád senátu súdu a pod.

K námietke žalobcu o nesprávnom odôvodnení rozhodnutia žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že podľa súčasnej právnej úpravy pri preskúmvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Preto dôvodom zrušenia rozhodnutia má byť len také porušenie zákona, ktoré má alebo by mohlo mať vplyv na zákonnosť preskúmvaného rozhodnutia (§ 250j ods. 1 písm. e/ OSP). Rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (k tomu bližšie napr. R 122/2003).

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 2/2012-25 zo dňa 06.06.2013 ako vecne správny potvrdil.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Najvyšší súd rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.